

Til Sandhedens Laug i Ærensborg

Tilgiv mig, hvis blækket løber – det skyldes både reg, tårer og en smule snot (jeg er forkølet, selvfølgelig). Guderne tage dette møgvejr! Regn, mudder, og en luftfugtighed der kunne få selv den mest standhaftige brevdues fjer til at krølle. Ikke én eneste tråd på min krop er tør, og mine støvler har opgivet kampen mod elementerne. Det samme har jeg næsten.

Havde det ikke været for yderst uventet hjælp, ville dette brev i stedet være blevet fundet fastklemmt mellem mine forfrosne fingre på en mark et sted, og De kunne skrive mig på listen over helte, der døde tragisk. Men – suk – i stedet skriver jeg.

Og ja, jeg ved det – jeg forhaster mig. Jeg burde begynde med begyndelsen. Men De må tilgive mig: Min hånd ryster stadig, og jeg kan stadig smage den... hvad skal vi kalde det... "medicin", jeg modtog fra en ork-shaman. Jeg ville snarere kalde det en kemisk krigsforbrydelse.

Men lad mig opsummere, som man siger.

Jeg ankom – som beordret – til Den Hvide Slette. Eller rettere: Jeg forsøgte at ankomme. Rejsen var en lidelse uden lige. Vejene? Ikke-eksisterende. Sne og sjap havde overtaget enhver sti, og til trods for råd fra lokale og guider (som jeg aldrig stoler på igen), valgte jeg at krydse både skov og slette til fods. Resultat? Jeg faldt i en å. En å! Mit udstyr blev skyllet væk, og jeg blev efterladt våd, forfrossen og – vigtigst af alt – ubehageligt bevidst om, at jeg absolut ikke er skabt til denne slags... aktiv livsstil.

Og hvorfor? Hvorfor sendes jeg, Edwin Lund – søn af den hæderkronede postmester og elsket af duebestanden i hele det østlige Talansar – til det primitive og vildt underudviklede Ny Øster Len i Orkaa? Det vil for altid forblive et mysterium. Jeg er jo tydeligvis skabt til bløde puder, brevskrivning i stearinlysets skær og måske, måske, en mild spadseretur gennem byens haver.

Men nej.

Så der lå jeg. Gennemblødt, udmattet, fanget i en eller anden... snedig fælde lavet til at fange dyr (og tilsyneladende også skrøbelige skribenter). Jeg havde for længst opgivet alt håb, da mine "redningsmænd" dukkede op. En flok orker.

Ja, De læste rigtigt.

Deres første reaktion? Skuffelse. Jeg hørte mumlen, der, så vidt jeg forstod, omhandlede min kulinariske værdi. Jeg vil ikke dvæle ved detaljerne. Men heldigvis genkendte deres shaman – guderne vide hvordan – enten mit tøj, mine skriveredskaber, eller det faktum at jeg i panik begyndte at skrive: "Jeg er ikke mad! Jeg er brevskriver!" så højt jeg kunne og måske i flere forskellige tonelejer.

Af hvilken grund vides det ikke, men han stoppede dem. Det var ikke populært. Flere orker så på mig med en tydelig blanding af forvirring, sult og... ja, måske en anelse skuffelse over mit kulinariske potentiale.

Jeg har nu tilbragt fire dage i shamanens telt. En oplevelse jeg kun kan beskrive som... eksotisk. Behandlingen bestod af kogte urter, ildelugtende røg og en kost, der primært udgjordes af småfugle og biller. Jeg er i bedring, tror jeg. Eller jeg er i hvert fald ikke død endnu – hvilket efter omstændighederne må betragtes som en succes.

Jeg sender dette brev som bevis på min fortsatte eksistens og i håb om, at nogen tager ved lære af min rejse: Send ikke breve gennem skove. Og send ikke mig gennem dem igen.

Med oprigtig (men lettere dramatisk) højagtelse,

Edwin E. Lund

– Postmesterarving, brevskriver og traumatisk overlever